

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **A. S.**
státní příslušností Uzbekistán
zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 10. 2019 č. j. CPR-32161-3/ČJ-2019-930310-V243

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 25. 7. 2019 č. j. KRPA-269841-15/ČJ-2019-000022-SV. Tímto rozhodnutím bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 2 let.
2. Žalobce ve své žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí považuje za nepřiměřeně tvrdé a v rozporu s požadavky ust. § 119a odst. 2 a ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Poukázal

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

na to, že právní úprava účinná ke dni zahájení řízení byla založena na koncepci, podle které bylo při naplnění skutkové podstaty podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců možné: 1) zastavit řízení podle ust. § 66 odst. 2 správního řádu pro neúčelnost, 2) uložit správní vyhoštění, 3) vydat rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky. Bylo přitom ponecháno v diskreční pravomoci správního orgánu, kterou variantu zvolí. Žalobce byl toho názoru, že správní orgán měl při svém rozhodování zvážit individuální okolnosti konkrétního případu. Dále upozornil na to, že diskreční pravomoc nelze interpretovat jako neomezenou možnost, podle níž lze libovolně stanovovat dobu zákazu vstupu v rozsahu příslušné zákonem stanovené sazby. Zvolené opatření podle něj musí odpovídat přitěžujícím i polehčujícím okolnostem a musí v sobě odrážet požadavky generální i individuální prevence. Vzhledem k tomu, že v jeho případě trval protiprávní stav pouhých 73 dnů, považoval stanovenou dobu zákazu vstupu v horní polovině zákonné sazby za nepřiměřeně tvrdou. Zdůraznil, že po učiněné sebereflexi sám vyvolal zahájení předmětného řízení, se správním orgánem spolupracoval, projevil zájem vycestovat do domovského státu, kde pobývá celá jeho rodina. Šlo navíc o první protiprávní jednání, kterého se na území Evropské unie dopustil. Podle jeho názoru žalovaný v rozporu s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců nepřesvědčivě odůvodnil přiměřenost rozhodnutí, které dle něj odpovídá spíše situaci, kdy by se skrýval a jeho neoprávněný pobyt by byl odhalen náhodně. Konstatoval, že zjevně nepřiměřenou tvrdost rozhodnutí nelze omlouvat širokou diskreční pravomocí správního orgánu. S ohledem na aplikační praxi správního orgánu považoval uložení správního vyhoštění v horní polovině zákonné sazby při neoprávněném pobytu v rozsahu 73 dnů za současné existence výše uvedených polehčujících okolností za excesivní.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že protiprávní jednání žalobce bylo řádně zjištěno, doloženo a dostatečně odůvodněno. Neshledal taková procesní pochybení, která by způsobovala nezákonnost vedeného řízení nebo rozhodnutí, jež z něj vzešlo. K námitkám žalobce odkázal na rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i na žalobou napadené rozhodnutí. Navrhl, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
5. Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s., když žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce ve stanovené lhůtě nevyslovil s takovým projednáním věci nesouhlas.
6. Soud ze správního spisu zjistil, že se žalobce dne 25. 7. 2019 v 9 hod. dostavil ke správnímu orgánu prvního stupně za účelem řešení svého pobytu (předložil žádost o zahájení řízení a vydání rozhodnutí dle ust. § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců). Prokázal se uzbekým cestovním dokladem č. FA0099253, ve kterém měl vlepené litevské vízum typu C č. 002554002 s platností od 25. 4. 2019 do 21. 5. 2019 na délku pobytu 12 dnů. Žalobce vstoupil do schengenského prostoru dne 2. 5. 2019 přes hraniční přechod Frankfurt/Main. Pro podezření, že se na území České republiky nachází nelegálně, byl dle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, zajištěn (úřední záznam ze dne 25. 7. 2019 č. j. KRPA-269841-1/ČJ-2019-000022). Oznámením ze dne 25. 7. 2019 č. j.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

KRPA-269841-10/ČJ-2019-000022 bylo zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Při svém výsledku žalobce (protokol o výsledku účastníka řízení ze dne 25. 7. 2019 č. j. KRPA-269841-11/ČJ-2019-000022-SV) uvedl, že se narodil v Uzbekistánu ve městě Samarkand, je uzbecké státní příslušnosti, o jiné státní občanství nežádal, jiná jména neužíval. Ke správnímu orgánu prvního stupně se dostavil na doporučení svého právníka, nevěděl, že má prošlé vízum a jeho advokát mu poradil, aby šel na policii vyřešit svůj pobyt. Do České republiky přicestoval dne 2. 5. 2019, přiletěl do Německa do Frankfurtu, poté přijel autobusem do Prahy. Chtěl si zde najít práci, získat pracovní povolení, ale nevěděl, jak si ho má zařídit. Byl si vědom, že v České republice pobývá neoprávněně, proto se dostavil na policii. Zapomněl, že mu skončilo vízum. Nebyl se přihlásit k pobytu na území České republiky, protože nevěděl, že by tak měl učinit, navíc neměl žádné vízum. Jednalo se o jeho první návštěvu České republiky, přijel v době, kdy měl platné litevské vízum, které si sjednal v Taškentu. Byl si vědom toho, že zde může pobývat jen s platným vízem a cestovním dokladem, věděl, že porušuje české právní předpisy, proto přišel na policii, aby svou situaci řešil. Bylo mu známo, že se dopustil protiprávního jednání a že bude vyhoštěn. Bydlel někde na Praze 2 v bytě u kamarádů. Uvedl, že v České republice nevlastní žádný majetek, nepracuje, žije z úspor, má peníze na pobyt i vycestování. Je zdravý, neužívá žádné léky, lékaře nenavštěvuje, nemá sjednané zdravotní pojištění. V Uzbekistánu žije jeho manželka, tři děti, rodiče a sourozenci, každý den s nimi komunikuje, ve svém domovském státě se tak má kam vrátit. Ve vycestování mu nebrání žádná překážka. V České republice ani v jiné zemi Evropské unie nikoho nemá, nemá zde žádné vazby, stýkal se tu pouze se svými krajany. V České republice by však chtěl zůstat a vydělat si peníze. Následně si správní orgán prvního stupně vyžádal závazné stanovisko k otázce existence důvodů znemožňujících vycestování žalobce. Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, vydalo dne 25. 7. 2019 závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince s tím, že vycestování žalobce do Republiky Uzbekistán je možné. Podkladem pro toto stanovisko byla mimo jiné informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 11. 2. 2019 o bezpečnostní a politické situaci v Uzbekistánu, která je založena ve správním spisu. Žalobci bylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim (seznámení ze dne 25. 7. 2019 č. j. KRPA-269841-14/ČJ-2019-000022). Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 25. 7. 2019 č. j. KRPA-269841-15/ČJ-2019-000022-SV bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 2 let. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla žalobci podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území České republiky do 20 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Proti danému rozhodnutí podal žalobce odvolání. Napadeným rozhodnutím ze dne 7. 10. 2019 č. j. CPR-32161-3/ČJ-2019-930310-V243 žalovaný podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

7. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
8. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019, *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí*
Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

9. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019, *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
10. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění do 30. 7. 2019, *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
11. K námitce žalobce, že správní orgán měl tři možnosti, jak v případě prokázání neoprávněného pobytu cizince na území České republiky ve smyslu ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců postupovat (zastavení řízení podle ust. § 66 odst. 2 správního řádu, uložení správního vyhoštění, vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky), Městský soud v Praze uvádí, že v případě, že jednání cizince naplní znaky dle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, není otázkou správního uvážení, jak bude rozhodnuto. Správní vyhoštění tak správní orgán uloží vždy, pokud zákon o pobytu cizinců nestanoví jinak. Uvedený závěr vyplývá i z judikatury Nejvyššího správního soudu, např. z rozsudku ze dne 6. 3. 2019 č. j. 8 Azs 262/2018-40: *„Další stížnostní námitka spočívá v tvrzení, že vydání rozhodnutí o správním vyhoštění není obligatorní, resp. nemusí být vydáno vždy a žalovaný měl přistoupit k řešení věci smírnou formou, která by umožnila stěžovateli dobrovolné opuštění republiky. Jak spolehlivě vyplývá ze správního spisu, jednání stěžovatele mělo znaky uvedené v § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců a správní orgány postupovaly správně, pokud podle citovaného ustanovení rozhodly o jeho správním vyhoštění. Při aplikaci tohoto ustanovení se nejedná o otázku správního uvážení. O správním vyhoštění správní orgán nerozhodne pouze tehdy, pokud to vyplývá z jiného ustanovení zákona o pobytu. Takovým „smírným řešením“, které by umožnilo stěžovateli dobrovolně opustit území ČR, by bylo rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců. Toto rozhodnutí však může být podle § 50a odst. 6 zákona o pobytu cizinců vydáno pouze za situace, kdy by rozhodnutí o správním vyhoštění mělo nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života cizince. O takovou situaci se však ve stěžovatelově případě nejedná.“*
12. Ani v případě žalobce se nejedná o situaci, kdy by mělo rozhodnutí o správním vyhoštění nepřiměřený dopad do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobce při svém výslechu uvedl, že v České republice nemá žádné vazby, stýkal se zde jen se svými krajany, nepracoval, v České republice nevlastnil žádný majetek, bydlel v bytě u svých kamarádů. Naopak v Uzbekistánu žije celá jeho rodina, včetně manželky a tří dětí, vlastní tam rodinný dům. Žalobce má tedy v Uzbekistánu vytvořeno dostatečné zázemí. Oproti tomu v České republice nemá žádné ekonomické, kulturní ani společenské vazby, nežije zde žádná osoba, vůči níž by měl vyživovací povinnost, či s níž by sdílel společnou domácnost. Správní vyhoštění žalobce tak nemá nepřiměřený dopad do jeho soukromého a rodinného života, správní orgány tak správně přistoupily k jeho uložení. S danou otázkou se obdobným způsobem vypořádaly i

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

správní orgány (srov. str. 4 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a str. 3 a 4 žalobou napadeného rozhodnutí).

13. Městský soud v Praze dodává, že na institut správního vyhoštění nelze pohlížet jako na opatření sankční povahy. K tomuto zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2017 č. j. 9 Azs 176/2017-26: *„Správní vyhoštění je zákonem definováno jako ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území. Správní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Uvedený zákaz pobytu není sankcí, ale preventivním správním opatřením, který nesleduje represivní účel. Ke zcela shodným závěrům dospěl i Evropský soud pro lidská práva ve věci Maaouia proti Francii (RoESLP 2000, 6; 267), kde výslovně uvedl, že rozhodnutí týkající se vstupu, pobytu a vyhoštění cizinců nedávají vzniknout sporu o občanská práva nebo závazky stěžovatele ani v nich nejde o oprávněnost trestního obvinění proti němu ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Skutečnost, že je přijato (pozn. případně i v rámci trestního řízení), nemůže změnit jeho preventivní podstatu. Samotné rozhodnutí policejního orgánu o správním vyhoštění nelze proto považovat za potrestání ve smyslu čl. 6, 7 Úmluvy a čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě, protože jde o pořádkové opatření, jehož účel je preventivní a nikoli represivní.“*
14. Pokud jde o žalobcem tvrzenou možnost správního orgánu zastavit řízení podle ust. § 66 odst. 2 správního řádu, Městský soud v Praze poukazuje na to, že podle věty první daného ustanovení řízení vedené z moci úřední správní orgán usnesením zastaví, jestliže zjistí, že u některého správního orgánu již před zahájením tohoto řízení bylo zahájeno řízení v téže věci, nebo jestliže v řízení, ve kterém nemohou pokračovat právní nástupci, odpadl jeho důvod, zejména jestliže účastník zemřel nebo zanikl, anebo zanikla věc nebo právo, jehož se řízení týká. V posuzovaném případě nenastal ani jeden z důvodů pro zastavení řízení (v téže věci nebylo zahájeno jiné řízení, důvod řízení neodpadl).
15. Soud tedy uzavírá, že správní orgány v souladu s právními předpisy uložily žalobci správní vyhoštění. Bylo prokázáno, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně. Přicestoval dne 2. 5. 2019 na litevské vízum s délkou pobytu 12 dní. Po uplynutí této doby, tj. od 14. 5. 2019, pobýval žalobce na území České republiky bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn, čímž došlo ke splnění podmínek pro uložení správního vyhoštění dle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců.
16. Co se týče námitky žalobce, že napadené rozhodnutí je příliš tvrdé a že správní orgány odůvodnily přiměřenost rozhodnutí v rozporu s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, Městský soud v Praze ohledně přiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2016 č. j. 10 Azs 181/2016-41, ve kterém se uvádí: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003-38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002-46).“*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

17. Zdejší soud neshledal stanovenou dobu správního vyhoštění v délce 2 let nepřiměřenou. Maximální doba, na kterou bylo možné uložit správní vyhoštění, byla v daném případě tři roky, jak plyne z ust. § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Stanovená doba správního vyhoštění se tak pohybuje ve dvou třetinách zákonem stanovené maximální doby.
18. Správní orgán prvního stupně při stanovování délky správního vyhoštění přihlédl ke kritériím pro posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí daným ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců (str. 4-6 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně). Vzal v úvahu závažnost protiprávního jednání žalobce, který na území České republiky pobýval neoprávněně (bez platného víza, ač k tomu nebyl oprávněn) od 14. 5. 2019 do 25. 7. 2019, kdy byl zajištěn. Vycházel z toho, že nelegální pobyt žalobce na území České republiky byl od počátku úmyslný a vědomý. Z tohoto důvodu považoval skutečnost, že se žalobce dobrovolně dostavil na policii řešit svůj pobyt, za téměř bezvýznamnou. Zohlednil též to, že v Uzbekistánu žije jeho rodina, vlastní tam rodinný dům, má tedy vytvořené dostatečné zázemí pro svůj bezpečný návrat. Naopak v České republice žádné vazby nemá. Správní orgán prvního stupně též konstatoval, že žalobce je zdravý, neužívá žádné léky a nenavštěvuje lékaře. V potaz vzal také to, že se jedná o první porušení pobytového režimu ze strany žalobce. Na území České republiky pobýval žalobce neoprávněně po dobu 73 dnů, až po této době začal svou situaci řešit, což nemůže být omluvou pro jeho jednání. S ohledem na výše uvedené stanovil dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 2 let. Žalovaný se pak k přiměřenosti uloženého opatření vyjádřil na str. 3 až 5 napadeného rozhodnutí. Korigoval úvahu správního orgánu prvního stupně, že žalobce do České republiky přicestoval s úmyslem zde pobývat nelegálně, takový závěr podle něj ze správního spisu neplyne, uvedené však nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Stanovenou dobu správního vyhoštění v délce 2 let považoval za přiměřenou, s hodnocením učiněným správním orgánem prvního stupně se ztotožnil. Konstatoval, že na jedné straně bylo přihlédnuto k tomu, že se žalobce dobrovolně dostavil ke správnímu orgánu řešit svou pobytovou situaci a že se jednalo o jeho první porušení českých právních předpisů, a že na druhé straně byla zohledněna délka neoprávněného pobytu na území České republiky (73 dní).
19. Soud má za to, že správní orgány přihlédly jak ke skutečnostem hovořícím ve prospěch žalobce (dobrovolně se dostavil řešit svou situaci, jednalo se o první porušení právních předpisů platných na území České republiky), tak ke skutečnostem hovořícím v jeho neprospěch (délka neoprávněného pobytu na území České republiky). Odůvodnění doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, považuje za dostatečné, správní orgány přihlédly ke všem okolnostem případu.
20. Zdejší soud dodává, že dobu neoprávněného pobytu žalobce na území České republiky nelze ve shodě se správními orgány mít za krátkou. Žalobce musel vědět, na jakou dobu má sjednané vízum, přesto po uplynutí jeho platnosti otálel více než dva měsíce s řešením své pobytové situace. Nejedná se tak o okolnost svědčící ve prospěch žalobce, ale naopak o skutečnost, kterou je třeba vzít k jeho tíži. Zdejší soud se již v minulosti zabýval otázkou přiměřenosti stanovené doby správního vyhoštění ve vztahu k délce neoprávněného pobytu cizince na území České republiky, v této souvislosti odkazuje na rozsudek ze dne 31. 5. 2018 č. j. 13 A 35/2018-24, ve kterém uvedl: „Zdejší soud neshledal uložení správního vyhoštění s dobou, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce jednoho roku za nepřiměřené. Maximální doba, na kterou bylo ze zákona možno

uložit správní vyhoštění, v daném případě činila 3 roky (srov. § 119 odst. 1 písm. c/ zákona o pobytu cizinců). Správními orgány uložená doba správního vyhoštění v délce 1 roku se tak pohybuje v dolní polovině (přesně ve výši jedné třetiny) zákonem stanovené maximální doby. Na této skutečnosti nic nemění ani žalobcem poukazovaná délka neoprávněného pobytu na území České republiky v řádu několika málo dní. Soud podotýká, že i neoprávněný pobyt v řádu několika málo dnů je nezanedbatelná doba vzhledem ke skutečnosti, že schengenské vízum bylo žalobci vydáno pouze na dobu 15 dnů. Zdejší soud rovněž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018 č. j. 1 Azs 416/2017-29, kde Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt na území České republiky i v řádu několika hodin (v odkazovaném případě disponoval cizinec, rovněž Uzbek, 14denním schengenským vízem). Žalobní námitka o nepřiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění tak není důvodná.“

21. Městský soud v Praze neshledal, že by stanovená doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 2 let, byla nepřiměřená. Správní orgány nepřekročily meze správního uvážení, nezneužily jej, uložení předmětného opatření dostatečně a přezkoumatelně odůvodnily. Na okraj soud podotýká, že i kdyby v posuzovaném případě čistě teoreticky považoval za vhodné uložení kratší doby správního vyhoštění, tak vzhledem ke skutečnosti, že jeho úkolem je pouze zkoumat, zda nedošlo k překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení nebo jeho zneužití, nikoliv nahrazovat správní uvážení provedené správními orgány vlastními úvahami, by zrušení napadeného rozhodnutí nepřipadalo v úvahu.
22. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
23. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 10. prosince 2019

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.